

fandt Sted, da Spørgsmaalet om Finantslovens Forfastelse forelaa i Folkethinget, vilde der af dette Spørgsmaal om Bevillingen blive gjort et politisk Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal vilde da fra et militært Standpunkt blive skruet saaledes op, at det ikke var ganske sikkert, at jeg til den Tid kunde bringe det saa godt ud af det, som det er gaaet nu; thi det er muligt, at naar Spørgsmaalet i dette Dieblis atter vendte tilbage til Folkethinget, vilde man gaa bort fra, hvad man da stod paa, at der ved Afstemningsresultatet ikke var Tale om en Opgivelse men kun om en Opsættelse. Derfor har jeg troet idag at burde høre mig for den Nødvendighed, der er stærkere end jeg. Det er muligt, at jeg har taget feil, det er muligt, at Folkethinget, naar Finantsloven gik tilbage, vilde give den Bevilling, jeg begjærede, og vilde bevilge en anden Anvendelse af Pengene. Det er muligt, at Mange alt nu føle, at man har rammet Flaaden haardere, end man agtede at gjøre det. Men det stiller sig for mig saaledes, at har jeg taget feil, skulde en saadan Stemning findes i Folkethinget, saa er der jo Veie nok, ad hvilke den kan komme frem, saa kan den jo komme frem, dels gennem det extraordinære Bevillingsforslag, som jeg nu har hvilende i Udvalg, og dels gennem særligt Initiativ fra Medlemmer, der interessere sig for Flaaden, baade fra den, der have stemt med mig, og fra dem, der have stemt mod mig, men senere have troet, at de maaske dog burde have stemt anderledes. Derfor er det Standpunkt, jeg har troet at burde indtage, dette: Jeg har troet, at burde i Dieblisset høre mig for Nødvendigheden, som den er, og jeg bør derhos sige, at jeg tillige staa nebbøjet ved Frygten for, at vore Forhold kunne være saa sørgelige, at andre Hensyn for en Tid kunne gjøres gjældende ved et Spørgsmaal af denne Betydning. Men jeg tror dog at burde tilføie, at uagtet alt dette er slet, er jeg ikke bleven rokket i Overbevisningen om, at man har begaaet en virkelig Uret mod Flaaden og Flaadens Udvikling. Jeg er ikke bleven overbevist om, at de Forslag, jeg har fremsført, ikke have været rigtige og fornuftige. Jeg har ikke kunnet lade mig rolle i Lilliden til, at der dog, om end efter forskjellige mislykkede Forsøg, af det danske Folks Repræsentation vil blive givet Hæren og Flaaden de Midler til deres Udvikling, som ere nødvendige. Jeg har altsaa, som det høre Thing vil kunne forstaa, i Dieblisset troet at burde stille mig paa det Standpunkt: jeg b i e r, jeg venter; jeg accepterer, med mindre der andetsteds fra skulde komme noget Andet og Bedre frem, foreløbigt paa Marinens Vegne den Kjendsgjerning, at man ikke har opgivet, men kun opsat Bevillingen til Flaadens Udvikling. Jeg tillader mig at udhæve dette. Jeg tillader mig at bede det høre Thing erindre, at dette er mit sidste Ord i

Forhandlingen af dette Spørgsmaal: Marinebestyrelsen accepterer den Kjendsgjerning, at man har ikke villet opgive, men kun opsætte Bevillingen til Flaadens forsvarlige Udvikling. Jeg siger dette, for at det kan være klart, at naar Rigsdagen atter kommer sammen, saa skal den, der til den Tid forhandler Marinens Anliggender med Rigsdagen, ikke kunne sige, at jeg har fordærvet Situationen saaledes for ham, at han ikke vil være i Stand til strax at henvende sig til Rigsdagen og søge den Bevilling, som nu i Mar er bleven negtet mig. Jeg beder nu det høre Thing at undskylde, dersom jeg har været for vidtløftig og for bred; men jeg har søgt at være saa tydelig som mulig for at udvikle denne Sag saa klart som muligt for Thinget. Jeg har troet at burde tale saa tydeligt og saa høit, for at det kunde forstaaes af hele Thinget, og for at det ogsaa kunde forstaaes udenfor denne Sal af alle dem, der interessere sig for Flaadens Fremtid, af alle dem, der ville høre og ville forstaa.

Jouquière's: Efter det Foredrag, der er holdt af den ærebe Krigs- og Marineminister, skal jeg fatte mig meget kort. Jeg vil udtale min Betsagelse over de Afgjørelser, der have fundet Sted paa flere af de vigtigste Punkter med Hensyn til Forsvarsvæsenet, og jeg vil da først nævne Armeens Forsyning med Saandvaaden. Der høves vel en ikke saa ganske ringe Beholdning af Vaaben, tilstrækkelig til at forsyne baade Linien og Reserven, og desuden en vis Reservebeholdning; men, tages der Hensyn til det meget store Forbrug af Vaaben, der finder Sted i Krig, maa det siges, at vi staa tilbage, og gennem den aarlige ordinære Bevilling maa det være en lang Narrække, inden vi ville naae det Nødvendige. Man regner nemlig, at der omtrent behøves to Geværer for hver vaabendygtig Mand, og det vil medtage en lang Narrække, inden vi naae dette Antal ved de ordinære Bevillinger. Jeg beklager derfor, at den Bevilling, der var forlangt extraordinært til 1000 Geværer, er bleven negtet. — Et andet Punkt, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden, er Bestyrtningen af Søforterne. Forternes Betydning vil jo blive formindsket, naar de ikke have den Bestyrtning, der er nødvendig. Der er jo i denne Henseende slet betydelige Fremskridt i de senere Aar; men det er langt fra, at det Maal er naaet, som er blevet sat. Jeg beklager derfor meget, at den extraordinære Bevilling, der var forlangt til 10 Kanoner, er bleven reduceret til det Halve. Det er aabenbart, at Forsvarerne ville med en ganske anden Lyghed betjene Skytset, naar de vide, at de have Skyts i tilstrækkelig Antal og af tilstrækkelig Godhed, end naar de maa tro, at de have for lidt og ikke tilstrækkelig godt Skyts. Der er rigtignok ansørt til Støtte for den langsomme Fremskriden, at man ved at